

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев2 2850/2022
11.12.2025. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Бранислава Босиљковића, председника већа, Драгане Бољевић и Јасмине Симовић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., кога заступа Драган Николић адвокат из ..., против туженог „Југопревоз“ Велика Плана д.о.о, кога заступа Пенча Милић адвокат из ..., ради поништаја решења о отказу и враћања на рад, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 111/21 од 10.05.2022. године, на седници одржаној 11.12.2025. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија туженог изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 111/21 од 10.05.2022. године.

ОДБИЈА СЕ захтев туженог за накнаду трошкова ревизијског поступка.

Образложење

Пресудом Основног суда у Великој Плани П1 114/19 од 14.10.2020. године, ставом првим изреке, одбијен је тужбени захтев којим је тужилац тражио да се поништи решење туженог број .. од 01.02.2016. године, као и да тужени тужиоца врати на рад. Ставом другим изреке тужилац је обавезан да туженом накнади трошкове парничног поступка од 189.750,00 динара.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж1 111/21 од 10.05.2022. године, преиначена је првостепена пресуда тако што је поништено решење туженог број .. од 01.02.2016. године обавезан тужени да тужиоца врати на рад (став први изреке), захтев туженог за накнаду трошкова одбијен, а тужени обавезан да накнади тужиоцу трошкове парничног поступка од 243.000,00 динара (став други изреке), тужени обавезан да накнади тужиоцу трошкове другостепеног поступка од 33.000,00 динара (став трећи изреке) и одбијен захтев туженог за накнаду трошкова другостепеног поступка (став четврти изреке).

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужени је благовремено изјавио ревизију због погрешне примене материјалног права.

Испитујући побијану одлуку, у смислу одредаба члана 408. у вези с чланом 441. Закона о парничном поступку – ЗПП („Службени гласник РС“, бр. 72/11, 49/13-УС, 74/13-УС, 55/14, 87/18, 18/20, 10/23), Врховни суд је утврдио да је ревизија туженог неоснована.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП на коју Врховни суд пази по службеној дужности.

Према чињеничном стању, тужилац је од 2008. године био запослен код туженог на пословима ... све до 01.02.2016. године када му је тужени отказао уговор о раду решењем донетим на основу члана 179. став 5 тачка 2. Закона о раду. До отказа је дошло јер је тужилац одбио понуду од 04.01.2016. године да закључи анекс уговора о раду којим се привремено упућује на рад на други одговарајући посао код другог послодавца (Аутопревоз Јањушевић а.д. Прибој, пословна јединица у Крагујевцу) у смислу члана 171. став 2. Закона о раду из разлога што је са њим тужени закључио уговор о пословној сарадњи. Понуда не садржи разлоге који су конкретно условили да управо тужилац буде премештен. Пошто је Крагујевац од Велике Плана удаљен преко 50 км, тужилац није прихватио понуду да у остављеном року од осам дана потпише понуђени анекс уговора о раду, па му је тужени отказао уговор о раду.

С обзиром на овако утврђено чињенично стање првостепени суд је одбио захтев за поништај решења о отказу уговора о раду, наставши да је раздаљина између Велике Плана и Крагујевца мања од 50 км, да би превоз тужиоца био, према анексу, организован од послодавца, те да су се одбијањем тужиоца да закључи анекс уговора о раду у смислу чл. 171. 172. и 173. Закона о раду, стекли законски услови за доношење оспореног решења о отказу уговора о раду тужиоцу из одредбе члана 179. став 5. тачка 2. истог закона.

Апелациони суд је на основу правилно и потпуно утврђеног чињеничног стања закључио да је првостепени суд погрешно применио материјално право због чега је наведену првостепену пресуду преиначио и тужбени захтев тужиоца усвојио. Ово из разлога што предметна понуда за закључење анекса уговора о раду сама по себи не подразумева да би премештај био законит, јер у обавештењу о понуди нису јасно и прецизно изнети разлози који су условили премештај тужиоца. Паушално навођење да се запослени премешта на друге послове због потреба процеса и организације рада, без јасно наведених разлога није довољан доказ да су наведени услови и испуњени. Из ових разлога другостепени суд је оценио да у конкретном случају понуда за закључење анекса уговора о раду има формалне недостатке, јер не садржи детаљно образложење разлога који су условили премештај тужиоца на друге послове, а што је свакако обавезан елемент обавештења, јер запослени треба да зна због чега је послодавац покренуо поступак премештаја, то понуђени анекс уговора о раду чини незаконитим. Поред тога, ни у обавештењу ни у анексу тужени није навео на који начин би био организован превоз тужиоца нити да су му је обезбеђена накнада трошкова превоза.

Другостепени суд је правилно оценио да је побијано решење о отказу уговора о раду незаконито, а за свој закључак је дао јасне и потпуне разлоге, које као правилне у свему прихвата и Врховни суд.

Законом о раду („Службени гласник РС“ бр.24/05...75/14) је прописано:

- да послодавац може запосленом да понуди измену уговорених услова рада ради премештаја на други одговарајући посао, због потреба процеса и организације рада (члан 171. став 1. тачка 1),

- да је послодавац дужан да уз анекс уговора о раду запосленом достави писмено обавештење које садржи разлоге за понуђени анекс уговора, рок у коме запослени треба да се изјасни који не може бити краћи од осам радних дана и правне последице које могу да настану непотписивањем анекса уговора (члан 172. став 1),

- да запослени, ако потпише анекс уговора у остављеном року, задржава право да пред надлежним судом оспорава законитост тог анекса (члан 172. став 2), а

- да запослени који одбије понуду анекса уговора у остављеном року, задржава право да у судском поступку поводом отказа уговора о раду у смислу члана 179. став 5. тачка 2. овог закона, оспорава законитост анекса уговора (члан 172. став 3),

- да се сматра да је запослени одбио понуду анекса уговора ако не потпише уговор у року из става 1. овог члана (члан 172. став 4),

- да запослени може да буде премештен у друго место рада: 1) ако је делатност послодавца такве природе да се рад обавља у местима ван седишта послодавца, односно његовог организационог дела; 2) ако је удаљеност од места у коме запослени ради до места у које се премешта на рад мања од 50 км и ако је организован редован превоз који омогућава благовремени долазак на рад и повратак са рада и обезбеђена накнада трошкова превоза у висини цене превозне карте у јавном саобраћају (члан 173. став 1), а

- да у друго место рада ван случајева из става 1. овог члана запослени може да буде премештен само уз свој пристанак (члан 173. став 2), те

- да запосленом може да престане радни однос ако за то постоји оправдан разлог који се односи на потребе послодавца и то ако одбије закључење анекса уговора о раду у смислу члана 171. став 1. тачка 1-5 овог закона (члан 179. став 5. тачка 2).

По оцени Врховног суда, правилно је побијаном одлуком поништено решење о отказу уговора о раду тужиоцу, јер тужени приликом отказа није поступао у складу са цитираним одредбама Закона о раду. Тужени је понудио тужиоцу да закључи анекс уговора о раду и доставио му писмено обавештење за измену уговорених услова рада и закључење анекса, али у њему нису на потпун и законит начин обухваћени и образложени сви елементи због којих се тужиоцу нуди премештај на друго радно место, односно нису наведени конкретни и образложени разлози за понуду и премештај тужиоца на друго радно место. Послодавац је дужан да образложи које су то промене у процесу организације рада довеле до тога да се управо тужиоцу, у односу на остале запослене код туженог на истом радном месту, понуди да закључи анекс уговора о раду ради премештаја на друго радно место, а то је у конкретном случају изостало, то није било места отказу уговора о раду тужиоцу.

Имајући у виду изнето, неосновано се наводима ревизије указује да је у побијаној одлуци погрешно примењено материјално право. Ово стога што је сагласно члану 171. Закона о раду, премештање запосленог на друго радно место морало бити резултат стварне и реалне потребе процеса и организације рада туженог, а понуда односно обавештење за закључење анекса уговора о раду морала је да садржи разлоге који су условили премештање запосленог на друго радно место. Притом, ти разлози морају бити конкретизовани навођењем чињеница из којих произлази потреба процеса и организација рада, при чему је нужно навести и чињенице које то премештање оправдавају. У конкретном случају тужени је навео да се тужилац премешта на друго радно место из разлога што је са другим послодавцем закључен уговор о пословној

сарадњи, што представља једну уопштену формулацију без конкретног образложења разлога због којих је, између више запослених код туженог на месту ..., конкретно тужилац премештен на рад у друго место рада, како је то правилно закључио и другостепени суд, у сасвим други град удаљен, према опште-доступним подацима више од 50 км од Велике Планае. Разлози за ово морали су бити саопштени тужиоцу кроз понуду за закључење анекса уговора о раду у складу са наведеним нормама, а изостанак такве конкретизације чини касније решење о отказу уговора о раду по овом основу незаконитим, због чега је поништено као незаконито решење туженог о отказу уговора о раду и обавезан тужени да тужиоца врати на рад.

С обзиром на изложено, применом члана 414. став 1. ЗПП, Врховни суд је одлучио као у изреци.

Тужени није успео у поступку по ревизији, па му не припада накнада трошкова ревизијског поступка, због чега је одлучено као у другом ставу изреке, на основу одредаба члана 165. у вези с чланом 153. став 1. ЗПП.

**Председник већа – судија
Бранислав Босиљковић с.р.**

**За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић**